Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 139 739 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[….]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankeliik is.

Reden(en):
Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. Begie, § 86, EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling d.d. 05.04.2013 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).
Gelieve bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9*ter* de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1e Ernstig Middel: Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980
Overwegende dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:
" Artikel 9ter.
§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de Minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.
De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.
Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.
De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden en van de toegankelijkheid tot de behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde die daaromtrent advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
[…]
§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
1 ° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. [...]" [1 Zie artikel 9ter §1 en §2 zoals ingevoegd bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen in werking getreden op 10 januari 2011 en wat betreft de recente nuttige inlichtingen en het standaard medisch getuigschrift dat niet ouder mag zijn dan drie maanden: artikel 2 van de wet van 8 januari 2012, in werking getreden op 16 februari 2012.]
Overwegende dat verzoekster verzocht haar precaire administratieve verblijfstoestand te regelen op basis van een aantal vastgestelde pathologiën;
Overwegende dat bij verzoekschrift van 22 november 2011 vertoogster zoals het past opgave deed van alle verplichte vermeldingen voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat zij haar identiteit bewees aan de hand van een geldig paspoort en dat zij haar complexe medische situatie uiteenzette; dat zij verschillende medische attesten bijvoegde nu haar medische toestand tot het vakgebied van verschillende geneesheren behoort.
Dat verzoekster meer bepaald eveneens de nadruk legde op haar leeftijd, nu zij inmiddels 70 jaar geworden was en mantelzorg nodig heeft. Verzoekster lijdt immers aan dementie waarbij zich reeds gedragsstoornissen voordoen.
Dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;
Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;
Overwegende dat in casu vooreerst en ten onrechte gesteld wordt dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt geen risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling.
Overwegende dat uit gespecialiseerd geriatrisch onderzoek blijkt dat verzoekster sedert 3-4 jaar geheugenstoornissen heeft, zodanig dat deze thans omschreven worden als : "namen vergeten, personen verwisselen, vergeten wat er net gezegd werd, dingen verloren leggen, niet meer weten wat te gaan doen, woordvindingsproblemen, weg niet meer kennen, koken niet meer mogelijk, huishoudelijke taken (bv. wassen) verkeerd uitvoeren. "...
Dat de specialist geriater tot het besluit komt dat " "1. Er werd een corticaal degeneratief hersenlijden type... weerhouden. gezien de lage (echter mogelijk sterk onderschatte) MMSE werd geen terugbetalingsmedicatie voorzien. patiente werd voorgesteld op te starten met DONEOPEZIL TEVA 5 mg per dag. 2. Secundaire hyperparathyroïde op ernstig vitamind D deficientie R/VIT D drinkampulle 1 maal per week".)
Overwegende dat eveneens rekening gehouden dient te worden met het feit dat uit hte gespecialiseerd neurochirurgisch onderzoek blijkt dat "de pijn begint in de rug en straalt uit naar beide benen. Patiente haalt de 50 meter niet. ondertussen kreeg ze wel kine".(27/12/2012)
Overwegende dat het advies van de arts-adviseur Dr.L.L. absoluut geen gemotiveerde beoordeling inhoudt van de SMG en hun bijlagen en al zeker niet deze bijlage gezamenlijk - zij betreffen met name één patient - beoordeelde.
Dat de arts adviseur, zonder verzoekster ook maar te onderzoeken, meent dat de pathologie "geen actueel reeel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit".
Dat de accuraatheid van deze beslissing medisch gezien ongeldig is en bovendien onjuist is.
Dat het immers ontegenzeggelijk zo is dat iemand die zich niet meer kan verplaatsen (50 m haalt de patiente niet) én die bovendien niet weet in welke richting te gaan, niet meer kan koken, niet meer weet te gaan doen... enz. indien deze persoon aan haar lot wordt overgelaten blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandeling.
Dat deze beslissing terzake niet redelijk is.
Dat de bestreden beslissing dan ook niet draagkrachtig werd gemotiveerd zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bovendien werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel;
Overwegende dat zij immers genomen werd in strijd met de medische gedetailleerde en gespecialiseerde getuigschriften die bijgebracht werden, zonder dat ook maar enige medische weerlegging gegeven wordt én zonder dat de patient onderzocht werd.
Dat daarbij eveneens de deontologsche code en meer bepaald art.34 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer geschonden wordt.(" Zowel voor het stellen van een diagnose als voor het instellen en voortzetten van de behandeling, verbindt de geneesheer er zich toe zijn patient zorgvuldig en gewetensvol de zorgen toe te dienen die stroken met de thans geldende wetenschappelijke kennis.")
Dat in casu een diagnose gesteld wordt zonder dat de patient ook maar onderzocht wordt... dat dit geen zorgvuldig handelen is.
Overwegende dat de arts adviseur in casu ervan uit gaat dat enkel een aandoening die een direct en levensbedreigend stadium verkeert een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.
Overwegende dat bovendien zelfs indien de mening van de arts-adviseur terecht zou zijn, dan nog dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing art. 9 ter schendt, uncto de zorgvuldigheidsplicht - juncto de motiveringsplicht.
Dat de arts adviseur concludeerde dat "...;er niet mag blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die actueel een reeel risico is voor haar leven of fysieke integriteit... en er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst".
Dat de bestreden beslissing bovendien nog verder gaat en bevestigd dat deze situatie bekeken dient te worden in het licht van art. 3 EVRM, om te stellen dat de situatie van verzoeker niet dermate ernstig is dat er sprake is van een gezondheidstoestand die conform art. 3 EVRM acuut levensgevaar of een acute onmenselijke behandeling vooropstellen.

Dat uit de uitsluiting van art. 3 EVRM eveneens de uitsluiting van het voordeel van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet afgeleid wordt.
Dat nochtans reeds herhaaldelijk beslist werd door de RVV dat de concepten gehanteerd in art.9ter ruimer zijn dan deze gehanteerd door art. 3 EVRM.
Dat dit blijkt uit de bewoordingen én uit de parlementaire voorbereiding. Overwegende dat verwerende partij door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst en zonder duidelijk aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM bij de verwijdering van vreemdelingen te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van art. 9 ter van de vreemdelingenwet miskent.
Dat dit precies is wat in casu gebeurt.
Dat de materiële motiveringsplicht conform art. 9ter geschonden werd.
Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;
Overwegende dat art. 9 ter ruimer opgevat is dan art.3 EVRM, en dat het een ruimere bescherming biedt dan art. 3 EVRM.
Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering niet als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende. zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;
Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig dient te worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;
Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid:
Dat vertoogster dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;
Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;"

2.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 11 april 2013, dat luidt als volgt:

"Artikel 9ter §3 – 4°
Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.03.2013.
Uit de standaard medische getuigschriften (SMG's) d.d. 10.12.2012,14.12.2012, 27.12.2012 en 28.02.2013 en de bijlagen waarnaar in deze SMG's verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico is voor haar leven of fysieke integriteit. Aangaande de gonartrose werd in dit kader reeds medisch advies verstrekt door dr. Van Doren op 23.08.2012. Bijkomend is er sprake van diffuse rug- en nekklachten ten gevolge van wat facetartrose, dit hoeft in feit geen behandeling net zo min als de beginnende dementie waarvan eveneens sprake. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.
Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel."

Artikel 9*ter*, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard "*indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"*.

Artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".*

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de arts-adviseur ten onrechte stelde dat niet mag blijken dat zij lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico is voor haar leven of fysieke integriteit, de eerste hypothese dus, zoals voorzien in artikel 9*ter*, §1 van de Vreemdelingenwet. Immers, concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Verzoekster geeft dan wel de indruk te citeren uit een gespecialiseerd geriatrisch onderzoek om de ernst van haar psychische aandoening te benadrukken, maar de Raad kan alleen maar vaststellen dat de schriftelijke neerslag van dat gespecialiseerde onderzoek niet bij de aanvraag werd gevoegd. In tegendeel: in het SMG (standaard medisch getuigschrift) van 14 december 2012, het enige SMG dat betrekking heeft op deze aandoening, kan de ernst van de situatie, zoals geschetst door verzoekster, niet worden teruggevonden. In tegendeel: er wordt weliswaar verwezen naar een *"dementieel verval met gedragsstoornissen"* doch wordt op de vraag naar evolutie en prognose niet meer dan *"matig"* geoordeeld. Verder blijkt overigens uit dit stuk dat niet werd aangegeven dat er mantelzorg vereist is –terwijl verzoekster dat nochtans in haar verzoekschrift benadrukt- niettegenstaande het voorgedrukte formulier deze vraag uitdrukkelijk voorziet. Ten slotte, waar zij citeert uit een verslag betreffende een gespecialiseerd neurologisch onderzoek van 27 december 2012, blijkt dat het verslag van die datum dat bij de aanvraag was gevoegd niet de door verzoekster aangehaalde bewoordingen bevat. Het is niet omdat verzoekster dementerend is en stralingspijn en een verminderde mobiliteit zou hebben, dat zij zich in de hiervoor geviseerde hypothese zou bevinden en verzoekster verwijst ook niet naar een in het kader van haar aanvraag gevoegd getuigschrift dat daar anders over zou doen denken. Zij toont dan ook geenszins aan dat de arts-adviseur op grond van de door haar voorgelegde stukken op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met die stukken zou hebben geoordeeld dat zij lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico is voor haar leven of fysieke integriteit.

2.3. In de mate dat verzoekster de arts-adviseur verwijt haar niet te hebben onderzocht, in strijd met de code van de geneeskundige plichtenleer, en dat het geen zorgvuldig handelen is om een diagnose te stellen zonder dat de patiënt ook maar onderzocht wordt, dient erop te worden gewezen dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet weliswaar voorziet dat de arts-adviseur bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar dat in de bewoordingen van dit artikel geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het voeren van een eigen medisch onderzoek kan worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de arts-adviseur overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen zijn niet vereist *"indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene"* (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35) Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich, zoals *in casu*, voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk bijkomend onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel hem toe en het feit dat hij op dusdanige manier tot zijn advies is kunnen komen toont geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. In het licht van de bepalingen van artikel 9*ter* komt het de Raad overigens niet toe zich uit te spreken over de deontologische code waaraan de arts-adviseur zou zijn onderworpen.

2.4. Anderzijds viseert artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster doet dienaangaande gelden dat de arts-adviseur concludeerde dat *"..;er niet mag blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die actueel een reëel risico is voor haar leven of fysieke integriteit … en er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."* Zij laat daarmee uitschijnen dat werd besloten dat precies omdat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Dit is echter geenszins het geval: verzoekster gaat immers voorbij aan het gegeven dat de arts-adviseur in zijn advies heeft gesteld dat voor geen van de door haar aangebrachte aandoeningen een behandeling noodzakelijk is en dat hij om die reden heeft geoordeeld dat er actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Bij gebrek aan argumenten die erop zouden kunnen wijzen dat deze medische beoordeling

door de arts-adviseur in het licht van de hem voorgelegde stukken, niet deugdelijk –i.e. kennelijk onredelijk of in strijd met de stukken van het dossier- zou zijn, heeft de Raad niet de bevoegdheid zelf over te gaan tot een andere beoordeling.

Gelet op het belang van het advies van de arts-adviseur en van het feit dat niet is aangetoond dat hij niet genoegzaam kon oordelen dat geen behandeling noodzakelijk is voor de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt, terwijl er voor de toepassing van artikel 9*ter* wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014), moet de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing als een overtollig motief worden beschouwd, zodat verzoekster geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek daarop.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in geen van zijn onderdelen kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS